

Betragtninger over en denuntiation

af

lektor Leif Heiselberg

1. Indledning

I forbindelse med erhvervsretsundervisningen for et års tid siden fik jeg, efter at have gennemgået reglerne om pengefordringer, en henvendelse fra en studerende, der forelagde mig en fotokopi af en faktura, hvis indhold han gerne ville have forklaret.

I sin anonymiserede stand fremtrådte fakturaen som en sædvanlig kontoopgørelse, hvis underkant afsluttedes med et giroindbetalingskort beregnet til afrivning og benyttelse. Efter kontoopgørelsen fandtes sålydende påtegning, der helt givet var udført samtidig med fakturaens udskrivning:

»Vort tilgodehavende ifølge nærværende kontoudtog er overdraget til XXX, YYY, tlf. ZZZ, til hvem betaling med frigørende virkning herefter alene kan ske. Ved forfald bedes betaling ske til PBS nr. ÆÆÆ eller gironr. ØØØ med angivelse af kunde- og fakturanr. Eventuelle indsigelser bedes omgående meddelt XXX. Ved betaling efter forfald beregnes rente 1,5 % pr. måned.«

Spørgeren kendte factoring og han var i tvivl om, hvorvidt der forelå en gyldig denuntiation, fordi det indeholdte giroindbetalingskort som betalingsmodtager angav overdrageren og ligeledes anførte dennes gironr. Hvis skyldneren, der havde modtaget fakturaen, benyttede dette kort til gældens betaling ville beløbet således tilgå overdrageren og ikke erhververen.

Efter at have tænkt over den foreliggende situation måtte jeg svare, at jeg ikke synes det var muligt at give et sikkert svar, da der var momenter, der trak i hver sin retning. Denne artikel er resultatet af mine efterfølgende overvejelser.

2. Dommen UfR 1956.444HD

De teoretiske fremstillinger på området tager for det meste, men i sagens natur ikke udelukkende, udgangspunkt i denne dom af Højesteret, som indeholder momenter af lignende art som vort foreliggende tilfælde.

Sagen drejede sig om et finansieringsselskab, der havde finansieret en manufakturhandlers salg på købekontrakter af sine manufakturvarer. Efter først at have brugt sine egne blanketter hertil skulle manufakturhandleren senere benytte kontraktsblanketter, der var udleveret af finansieringsselskabet. I disse fandtes umiddelbart

ovenover pladsen, der var bestemt til køberens underskrift, en bestemmelse, trykt med fed skrift og indrammet, der var sålydende:

»Denne kontrakt er tiltransporteret Aktieselskabet af 22. maj 1953, Nybrogade 8, København K., og betaling finder sted til dette selskab på det sted, som selskabet måtte anvise. Indtil videre kan ordinære afdrag indbetales til: FERSLEV DAME-KONFEKTION«.

Der var mellem parterne aftalt en ugentlig afregning, hvorefter manufakturhandleren fik udbetalt værdien af nyoverdragne kontrakter med fradrag af beregnede afdrag fra tidligere overdragne kontrakter. Dertil kom, at indbetalte beløb skulle overgives selskabet.

I et enkelt tilfælde havde finansieringsselskabet ladet ordningen kontrollere ved et revisorbesøg, hvor der alene fandtes en mindre uoverensstemmelse, der henførtes til manufakturhandlerens forglemmelse.

Manufakturhandleren gik senere konkurs og ved boets behandling viste det sig, at han i et vist ikke ubetydeligt omfang havde undladt at videresende modtagne afdrag vedrørende overdragne kontrakter, ligesom han også havde overdraget kontrakter, der ikke dækkede over et reelt indhold. Boet krævede herefter kontrakternes udbytte tillagt til sig.

Ved Højesterets afgørelse fandt flertallet på 4 dommere, at boet skulle have medhold, idet der herom udtaltes:

»Det tiltrædes, at den lidet betryggende fremgangsmåde, der af appellantens er benyttet i dette mellemværende ved meddelelse om de stedfundne transporter, i forbindelse med den omstændighed, at der er indrømmet firmaet incassobeføjelse og ikke fra appellantens side er udøvet en sådan kontrol med firmaets virksomhed, som under disse omstændigheder måtte udkræves -«¹

Mindretallet på 3 dommere, der var enige med flertallet om resultatet fandt: »ikke, at indsættelsen i kontrakterne af den i dommen gengivne bestemmelse om transport af kontrakten er tilstrækkelig til at skabe en overfor Ferslevs kreditorer gyldig sikkerhedsret for appellantens -«

De forhold højesteretsdommen² tager stilling til findes også i den følgende praksis, nemlig 1) er der foretaget en denuntiation, hvis indhold er i overensstemmelse med gbl. § 31 og 2) er der ført en sikker kontrol med den incassobeføjelse, der af erhververen er tillagt overdrageren at administrere?

¹ I gengivelsen er appellantens erhververen, medens firmaet er overdrageren.

² Dommen er omtalt hos: *Jesper Berning*, Finansieringsret, 1977, *W.E. von Eyben*, Panterettigheder, 7. udgave, 1984, *Preben Lyngsø*, Gældsbrevsloven, 3. udgave, 1989, *Bernhard Gomard*, Obligationsret, 3. del, 1993, *Lennart Lynge Andersen m.fl.*, Gældsbrevsloven med kommentarer, 1997, *Thomas Rørdam og Vagn Carstensen*, Pant, 6. udgave, 1998, *Nis Jul Clausen*, Sikkerhed i fordringer, 3. udgave, 2000. De nævnte værker omfatter tillige udførlige teoretiske gennemgange af de nævnte problemer.

3. Domspraksis vedrørende denuntiations- og incassoproblematik

Det har i domspraksis flere gange været til afgørelse, om en denuntiation er udformet på en sådan måde, at det af dennes ordlyd fremgår at der er sket en *overdragelse* fra overdrageren til erhververen. Det forhold, at det af denuntiationspåtegningen ikke klart er fremgået, hvilken retsakt der er tale om, in casu overdragelse, har i flere afgørelser givet anledning til at fastslå manglende retsvirkning af denuntiation.

Der vil derfor i det følgende blive set nærmere på, hvad der i disse afgørelser har været lagt vægt på skulle være til stede og i fortsættelse heraf, hvad der ikke har måttet forekomme.

UfR1963.214V. vedrørte et firma, der af sin bank fik sine trækningsrettigheder ud over en bevilget kassekredit forøget med de pålydende beløb på fakturaer for leverede varer mod, at firmaet overdrog leveringsdokumenter til banken, som derefter skulle *inkassere* fakturabeløbene. Til kunderne blev alene angivet, at betaling skulle ske til banken. Dommen kom ikke uventet til det resultat, at banken ikke var beskyttet mod firmaets kreditorer.³

En tilsvarende situation forelå i UfR 1975.971V. Her havde et firma overdraget sin fordring på købesummen til sin bank. Da køberen var udlænding, blev fakturaen af firmaet forsynet med engelsksproget påtegning, hvoraf det fremgik, at betaling alene kunne ske til banken. Også her blev afgørelsen, at da det ikke klart fremgik af ordlyden, at der var tale om andet end en incassobeføjelse, var der ikke opnået beskyttelse mod overdragerens kreditorer.⁴

Et bilfirma overdrog sine købekontrakter til et større finansieringsselskab. Fra dette fremkom herefter til debitorerne en reklamepræget folder, der meddelte, at selskabet havde *overtaget* kontrakten, ligesom der blev givet oplysninger om betalingsmåder mv. Folderen indeholdt desuden oplysninger om erhververens finansieringsvirksomhed. Ved dommen refereret i UfR 1977.636HD fandtes denuntiationen ikke fyldestgørende, selvom ordet »overtaget« var brugt, idet de øvrige oplysningers mængde og art bidrog til, at det ikke på tilstrækkelig klar og tydelig måde blev tilkendegivet debitorerne, at der var tale om en overdragelse.⁵

I UfR 1979.573HD omhandles en sag, hvor en dansk restauratør havde overdraget 5 løsøre pantebrevne til et engelsk firma. Dette firma fremsendte nu - på engelsk - til sin danske advokat meddelelse om, at firmaet havde fået pantebrevne overdraget,

³ Se herom *Berning* s. 231, *Clausen*, s. 73, *Lennart Lyng Andersen og Erik Werlauff*, *Kreditretten*, 3. udgave, 2000, s. 271, *Lyngsø*, s. 213 og *Rørdam og Carstensen*, s. 405.

⁴ Se herom *Clausen*, s. 73, *Andersen og Werlauff*, s. 271, *Lyngsø*, s. 213 og *Rørdam og Carstensen*, s. 402.

⁵ Se herom *Clausen*, s. 73, *Lyng Andersen m.fl.* s. 208, 213, *Andersen og Werlauff*, s. 271, *Lyngsø*, s. 213, og *Rørdam og Carstensen*, s.402.

og anmodede ham om at give meddelelse herom til skyldneren. Advokaten efterkom anmodningen ved at fremsende en skrivelse, hvori det hed, at pantebrevene nu var *i besiddelse af* det engelske selskab, ligesom han vedlagde en fotokopi af meddelelsen fra det engelske firma. Ved dommen blev det fastslået, at advokatens skrivelse ikke på tilstrækkelig klar og tydelig måde gjorde det klart for skyldneren, at der forelå en overdragelse, og at fotokopien af den på engelsk affattede meddelelse ikke ændrede dette, idet skyldneren ikke forstod engelsk.⁶

En afgørelse, der går i modsat retning, er gengivet i UfR 1981.520SHD. Et selskab havde indgået en leasingkontrakt med et sygehus, og havde transporteret sine rettigheder til et finansieringsselskab. Overdrager og erhverver meddelte derefter i en fælles skrivelse til sygehuset, at kontrakten var *deponeret* hos overdrageren, hvorfor fremtidige ydelser alene skulle betales til denne. Denne skrivelse fandtes tilstrækkelig, når den sammenholdtes med en forsikringsdeklaration og de tre parter fælles forståelse af, at der var sket en overdragelse.⁷

I en senere afgørelse, UfR 1987.915HD, pådømtes et tilfælde, hvor der også var anvendt betegnelsen »deponeret« i forbindelse med en overdragelse. Der var i denne sag tale om et byggefirma, der havde en restkøbesum til gode i forbindelse med et ejendomssalg. Dette beløb blev af byggefirmaet overdraget til firmaets bankforbindelse til sikkerhed for et lån. Banken sendte herefter meddelelse til skyldneren (køberen af ejendommen) om sikkerhedsstillelsen. Det hed bl.a. heri, at fordringen i henhold til ovennævnte skøde var *deponeret* i banken. Renter og ordinære afdrag kunne indtil videre indbetales til byggefirmaet, hvorimod ekstraordinære afdrag indtil videre skulle indbetales til banken. Det fremgår af dommen, at der udover anvendelse af ordet »deponeret« også var lagt vægt på, at det ikke var angivet, hvem der, jf. ordvalget »indtil videre«, var berettiget til at ændre de angivne krav om indbetaling, ved afgørelsen af, at den skete underretning ikke var tilstrækkelig til at opfylde kravene i gbl. § 31.⁸

I UfR 1992.501V var der mellem et firma og dettes bank truffet aftale om, at samtlige udstedte fakturaer var overdraget til sikkerhed. Når fakturaerne var udfærdiget, blev de indsendt til banken, der videresendte dem til debitorerne efter at have forsynet dem med en påstemplet påtegning, der var sålydende: »NB. I henhold til gældslovens § 31 skal vi hermed meddele Dem, at betaling med frigørende virkning alene kan ske til A/S Skjern Bank -6900 Skjern, postgiro nr. 3048713.« Landsretten afviste at tillægge meddelelsen retsvirkning med den begrundelse, at oplysningen om, hvor betaling med frigørende virkning skulle ske,

⁶ Se herom *Clausen*, s. 74, *Lyng Andersen m.fl.*, s. 208, 214, *Andersen og Werlauff*, s. 271, *Lyngsø*, s. 213, *Rørdam og Carstensen*, s. 402, og *von Eyben*, s. 492.

⁷ Se herom *Clausen* s. 74-75, *Andersen og Werlauff*, s. 271, *Lyngsø*, s. 213, og *Rørdam og Carstensen*, s. 402-403.

⁸ Se herom *Clausen*, s. 75, *Andersen og Werlauff*, s. 271, *Lyng Andersen m.fl.*, s. 216, *Lyngsø*, s. 214, og *Rørdam og Carstensen*, s. 403.

ikke var tilstrækkelig, idet det samtidig blev fastslået, at henvisningen til gælds-brevslovens § 31 ikke medførte nogen ændring i dette tilfælde, hvor skyldneren (modtageren af meddelelsen) i denne sammenhæng var usagkyndig, medens banken i sagens natur var sagkyndig.⁹

I afgørelsen i TfS1995.167 der vedrører skattevæsenets udlæg i en pantsat fordring, havde en vognmand til sin bank transporteret nuværende og fremtidige tilgodehavender hos en kommune, der havde modtaget en behørig meddelelse herom, således at der ikke var spørgsmål om dennes udformning under sagen. I transporterklæringen var det angivet, at denne skete til sikkerhed for enhver forpligtelse. Det forelå nu til afgørelse, om det forhold, at banken havde indsat modtagne beløb fra skyldneren på dennes kassekredit hos banken, og derved havde givet denne mulighed for at disponere herover ved at hæve på kreditten, medførte, at banken ikke var beskyttet mod et udlæg i et tilgodehavende hos kommunen. Landsretten fandt, at dette ikke var tilfældet, selv om retten var opmærksom på, at sådanne transporter i sammenhæng med en kassekredit giver mulighed for misbrug. Dette støttedes af, at der også havde været tale om inddækning af overtræk, at der var andre mellemværender med banken og at banken efter transportens ordlyd havde valgmulighed med hensyn til anvendelsen.¹⁰

4. Kort om legitimation

Hvis *skyldneren* i eksemplet benytter det vedhæftede giroindbetalingskort til hel eller delvis betaling før eller ved forfaldstiden, vil betalingen tilgå overdrageren, som er identisk med skyldnerens medkontrahent. Set fra erhververens side er den skete betaling derfor ikke sket til ham på hans adresse som det rette betalingssted, medmindre giroindbetalingskortet skal forstås som en angivelse af et andet betalingssted. Der vil derfor være tale om misligholdelse med eventuelle ubehagelige følger for skyldneren. Gbl. § 29 vil ikke være til megen hjælp for ham, for en gennemlæsning af fakturaen bør gøre det klart for ham, at der er tale om en overdragelse, således at det vel kan tænkes, at forholdet må sidestilles med viden eller i hvert fald med udvist manglende agtpågivenhed, jf. bestemmelsens sidste del. Derimod kan der meget vel foreligge god tro med hensyn til hvem, giroindbetalingskortet har som adressat. Ikke desto mindre er det vel sandsynligt, at skyldneren kommer til at betale en gang til som en konsekvens af gbl. § 29.¹¹

Overdragerens forpligtelse over erhververen følger af deres aftale om overdragel-

⁹ Se herom *Clausen*, s. 76, der tillige nævner den debat, der udspandt sig ved dommens offentliggørelse, *Andersen og Werlauff*, s. 275, hvor dette også er tilfældet, *Lynge Andersen m.fl.*, s. 208, 217 og *Rørdam og Carstensen*, s. 403

¹⁰ Se herom *Andersen og Werlauff*, s. 274.

¹¹ Se herom *Clausen*, s. 76, og *Andersen og Werlauff*, s. 273-274.

sen. Efter gbl. § 9 er overdrageren objektivt ansvarlig for, at fordringen består. Det er et spørgsmål om denne bestemmelse eller dens grundsætning kan anvendes analogt. Muligheden foreligger, men det er trods alt ikke et sandsynligt resultat. Snarere kan der tænkes et sædvanligt erstatningsansvar, hvis de almindelige betingelser herfor foreligger. I hvert fald må der formodes at være tale forsæt eller uagtsomhed med hensyn til udformningen. Det økonomiske tab vil naturligvis være begrænset, hvis der sker en omgående videreførsel til erhverver. Ansvar vil kunne tænkes gjort gældende både af skyldner og erhverver.¹²

Hvis der sker betaling til overdrageren, vil *erhververen* lide et tab, hvis den fejlplacerede betaling ikke straks videreføres til ham, og i visse situationer endda selvom dette sker. Det spørgsmål kan rejses, om det ikke kan kræves af erhververen, at han kontrollerer, at meddelelser til skyldneren bliver givet på en forsvarlig måde, dvs. i overensstemmelse med gbls. regler, fordi det er udnyttelsen og sikringen af hans rettigheder, der er tale om. Hvis dette besvares bekræftende, må erhververen, hvis der kan påvises forsømmelser fra hans side, skulle betragtes som medvirkende med den følge, at erstatningskravet nedsættes eller helt bortfalder.¹³

Det har indtil nu været forudsat, at erhververen ikke har medvirket til den særlige udformning. Hvis det modsatte skulle være tilfældet, således at forstå, at det er overladt til overdrageren fortsat at *oppebære indbetalinger* fra skyldnerne, foreligger der naturligvis ikke noget legitimationsproblem. Hvis der ikke sker en korrekt afregning fra overdrageren, vil dette være erhververens eget ansvar og derfor skyldneren uvedkommende.

Det kan *konkluderes*, at et egentligt legitimationsproblem, der kan berøre skyldneren, kun foreligger, hvis udformningen skyldes en fejltagelse eller med vilje er udført af overdrageren.

5. Generelt om krav til sikringsakten

Den følgende fremstilling vil falde i to punkter, som har været nævnt indledningsvis foran, og som i øvrigt også er indeholdt i den foreliggende retspraksis og behandlet i områdets teoretiske fremstillinger. Det skal for fuldstændighedens skyld nævnes, at denuntiationen er et påbud, der som sådant binder skyldneren ved sin fremkomst, og at det er ligegyldigt, om afgiveren er overdrageren eller erhververen.

5.1 Den sproglige udformning

Der kan for det første stilles det krav, at det efter gennemlæsning af påkravet efter almindelig bedømmelse må være helt klart for debitor, at der er tale om en

¹² Se herom *Henry Ussing*, *Obligationsretten almindelig del*, 4. udgave, 1961, s. 224-225.

¹³ Den foreliggende situation ses ikke beskrevet i litteraturen og der foreligger så vidt vides ikke domstolsafgørelser.

overdragelse af fordringen.¹⁴ På dette punkt viser den nævnte praksis, at anvendelse af ordet »overdragelse« er det sikreste, selv om der ikke er formkrav. Angivelse af, at der foreligger inkasso af fordringen er fundet utilstrækkelig i UfR 1963.214 og 1975.971. Endvidere er det i UfR 1977.636 slået fast, at brugen af udtrykket »overtaget« i forbindelse med et reklamepræg ej heller er tilstrækkeligt. Ligeså er anvendelse af udtrykket »i besiddelse af« samtidig med fremsendelse af en engelsksproget meddelelse i UfR 1979.573 ikke fundet tilstrækkelig klar og tydelig. Afgørelse af om udtrykket »deponeret« er tilstrækkeligt, har været til pådømmelse i to sager, UfR 1981.520 og 1987.915. Medens det i den førstnævnte sag fandtes at være tilstrækkeligt, blev det i den sidstnævnte slået fast, at dette ikke var tilfældet.¹⁵ En henvisning til Gbl. § 31 er hverken nødvendig eller tilstrækkelig, således som det fremgår af UfR 1992.501.

Det skal dernæst for det andet på samme måde være klart for debitor, hvilken fordring meddelelsen vedrører, således at der i tilfælde, hvor der mellem ham og overdrageren er flere fordringer, ikke er tvivl om meddelelsens genstand.

Der kan ikke stilles noget krav om, at der skal vedlægges eller indeholdes en nøjere dokumentation for, at der virkelig er sket en overdragelse. En sådan kan derimod være nødvendig for at skabe legitimation for erhververen. Det må dog slås fast, at de to bestemmelser i gbl. § 29 og § 31 er uafhængige af hinanden, og en meddelelse i henhold til § 29 kan derfor ikke gøre det ud for en denuntiation, selv om skyldneren derved bliver bekendt med, at der er sket en overdragelse.¹⁶

I fortsættelse heraf skal det nævnes, at det ikke er nødvendigt, at det i meddelelsen angives, at betaling med frigørende virkning nu kun kan ske til erhververen. Hvis det alligevel sker, kræves det, at betalingsanmodningen er så præcist udformet, at det fremgår, at der *skal* betales til erhververen, således at der ikke på grund af angivelsen opstår tvivl om, at der foreligger en overdragelse.¹⁷

5.2 Incassobeføjelserne

Denuntiation som sikringsakt ved simple fordringer bygger på den opfattelse, at der ved dennes iagttagelse indtræder en rådighedsberøvelse, således at overdrageren ikke længere kan disponere som kreditor i forhold til fordringens skyldner. Hvis skyldneren kan betale til overdrageren i stedet for til erhververen, vil det alt andet lige være ensbetydende med, at erhververen ikke får de fordele, der er en følge af ejerskabet, medmindre det modtagne bliver videregivet til ham. Hvis dette skulle

¹⁴ Kravet om klarhed er understreget hos *Andersen og Werlauff*, s. 271, der heri lægger, at meddelelsen ikke må være sløret af andet indhold, *Andersen m.fl.*, s. 208, *Rørdam og Carstensen*, s. 400 og *Clausen*, s. 72.

¹⁵ Se herom *Andersen og Werlauff*, s. 271, hvor det om den førstnævnte dom fastslås, at den er »ikke holdbar«.

¹⁶ Se herom *Clausen*, s. 72, *Andersen og Werlauff*, s. 273, og *Rørdam og Carstensen*, s. 401

¹⁷ Se herom *Clausen*, s. 72, *Andersen og Werlauff*, s. 273, og *Rørdam og Carstensen*, s. 401.

være tilfældet er det rimeligt at rejse det spørgsmål om det overhovedet har været meningen, at der materielt set skulle ske et ejerskifte eller en pantsætning. I benægtende fald bliver det nødvendigt at tage hensyn til overdragerens kreditorer, og dette vil kunne ske ved, at det konstateres, at rådighedsberøvelsen ikke er opretholdt.¹⁸

Det er allerede i dommen fra 1956 under 2. omtalt, at det vil være muligt, at lade overdrageren optræde som betalingsmodtager på erhververens vegne under den afgørende forudsætning, at der fra erhververens side føres en så nøje kontrol som omstændighederne måtte udkræve med, at der sker afregning til denne. I dommen U.f.R. 1987.915. fandtes en angivelse af, at indtil videre skulle betaling af ordinære renter og afdrag til overdrageren og ekstraordinære afdrag til erhververen, at være en medvirkende årsag til, at underretningen ikke havde retsvirkning.

Hvis en erhvervende bank faktisk modtager ydelser i henhold til fordringer, men indsætter disse på en bevilget kassekredit til overdrageren, vil der, lige meget om kassekreditten er positiv eller negativ, derved opstå en mulighed for, at overdrageren får rådighed over det indbetalte ved hævnning på kassekreditten. Sådanne situationer må reelt ligestilles med de tilfælde, hvor overdrageren får rådighed over den overdragne fordring helt eller delvis. I TfS 1995.167 havde banken mulighed for at benytte modtagne beløb til andet end indsættelse på overdragerens kassekredit, hvilket var årsagen til, at meddelelsen fik retsvirkning efter sit indhold.

Desværre er der ikke domspraksis herudover, der angiver, hvad en tilstrækkelig kontrol indebærer. Overdrager og erhverver er henvist til efter deres egne forhold at aftale en ordning med forhåbning om, at den i givet fald viser sig tilstrækkelig. Et uomgængeligt krav må det dog være, at ordningen skal være tilstrækkelig sikker, således at den kan forhindre overdrageren i at disponere til egen fordel over de indkomne beløb fra skyldnerne. De teoretiske fremstillinger henholder sig hertil¹⁹

Hvis der foreligger den situation, at skyldneren på trods af en modtagen meddelelse alligevel betaler til overdrageren, vil en sådan *fejlindbetaling* ikke i sig selv give anledning til at statuere, at meddelelsen er uden virkning. Hvis fejltagelsen derimod skyldes, at udformningen af meddelelsen har vildledt skyldneren, kan resultatet let blive et andet.

6. Foreligger der en denuntiation, der har virkning efter sit indhold?

Når det under pkt. 5 beskrevne anvendes på fakturaen, skal det indledningsvis bemærkes, at erhververen er et professionelt finansieringsselskab, som der kan stilles særlig strenge krav til, fordi der må formodes dér at være praktisk indsigt i gbl. § 31's regler. Derfor skal der ved bedømmelsen af fakturaen lægges til grund, at

¹⁸ Se herom *Lyngsø*, s. 214.

¹⁹ Se *Clausen*, s. 76-77, *Andersen og Werlauff*, s. 274, og *Lyngsø*, s. 214

enhver unøjagtighed må trække i retning af, at der foreligger en utilstrækkelig denuntiation.

Meddelelsen fastslår i første sætning, at tilgodehavendet »er overdraget til« finansieringsselskabet. Dette er i overensstemmelse med, hvad der foran blev anset som det sikreste. Derefter følger angivelse af, at der »alene kan ske« betaling med frigørende virkning til selskabet. Endelig følger angivelse af, at ved forfaldstid »bedes« indbetaling ske til en af to angivne konti. Som tidligere nævnt er betalingsangivelse ikke en nødvendig del af meddelelsen. Det forekommer ikke helt overvejet, at der ved forfaldstid bedes om betaling, medens der tidligere er blevet fremsat et kategorisk krav. Ganske nøjagtigt kan det vel næppe siges at være, når erhververens profession tages i betragtning, men det er rimeligt at konkludere, at dette forhold ikke i sig selv kan medføre meddelelsens manglende virkning.

Vedrørende det vedhæftede giroindbetalingskort med overdragerens navn og kontonummer bliver det nødvendigt at skelne mellem situationer, hvor det har været *hensigten*, at betaling kan ske til overdrageren, og hvor det er en *fejltagelse* eller misforståelse, der ligger til grund.

Foreligger der en *fejltagelse*, er det foran nævnt, at dette ikke i sig selv medfører uvirksomhed. Formentlig kan dette ikke uden videre antages hér. Hvis der, hvad der ikke kan påvises, men er sandsynligt, ikke er tale om et enkeltstående tilfælde, men en generel udformning, kan der spørges, om det ikke falder under de kontrol- og tilsynsforpligtelser, der påhviler en professionel financier, at sikre, at den form, hvori der gives denuntiation om erhvervede fordringer, er i overensstemmelse med gbl. § 31's krav, hvis vedkommende selskab ønsker en beskyttelse? Hertil kan svares, at det ikke forekommer rimeligt at overlade dette til overdrageren for bagefter, i tilfælde af fejl og forglemmelser af mindre betydende omfang, at kunne henvise til, at dette er foretaget af overdrageren, der i denne henseende er uprofessionel. Dette synspunkt kunne så måske føre til, at den professionelle erhverver på grund af sin uagtsomhed ikke kan påberåbe sig beskyttelse overfor overdragerens omsætningserhververe og kreditorer.

Hvis det har været tilsigtet at give giroindbetalingskortet den nævnte udformning, må det betyde, at der mellem overdrager og erhverver er truffet en aftale om, at overdrageren modtager betaling på erhververens vegne, som der i dette tilfælde i sagens natur ikke vides noget om. Der burde da ved påtegningens udformning være optaget en meddelelse om, at overdrageren ved modtagelse af betaling handler på erhververens vegne. Den konstaterede modsætning mellem det i meddelelspåtegningen angivne om kontonumre og kortets indhold, som reelt betyder, at skyldneren kan betale til hvem han vil, medfører en sådan uklarhed om eksistensen af en overdragelse, at det på baggrund af den strenge praksis om virkningerne af manglende nøjagtighed fra professionelle erhververs side må være rimeligt at fastslå, at sikringsakten er uvirksom.

Det er således konklusionen på overvejelserne om den foreliggende faktura med denuntiationspåtegningen, at denne ikke opfylder de betingelser, som kan opstilles på grundlag af § 31's indhold, og at overdragelsen til erhververen derfor ikke har opnået nogen sikring af sin ret.

